

**ת"פ 11826/08 - מדינת ישראל נגד בוגלה טידروس, נתן סמדר, אלירן
ניסנוב, אהרון חייאיב, רועי אסרפ, לירן אסרפ, ליאור הדיה, אריק ניסנוב, ניר
הינדיiri**

בית המשפט המחויז בירושלים

28 ספטמבר 2017

ת"פ 14-08-11826 מדינת ישראל נ' טידروس(אחר/נוסף) ואח'
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי
מדינת ישראל
המאשימה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
הנאשמים
1. בוגלה טידروس
עו"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני ועו"ד חיים רייכבר
2. נתן סמדר
עו"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי
3. אלירן ניסנוב
עו"י ב"כ עו"ד זוהר ארבל
4. אהרון חייאיב
עו"י ב"כ עו"ד לירן אסרפ
5. רועי אסרפ
6. לירן אסרפ
שניהםעו"י ב"כ עו"ד יהודה שושן ועו"ד זאב וולף
7. ליאור הדיה
עו"י ב"כ עו"ד יצחק וולף
8. אריק ניסנוב
עו"י ב"כ עו"ד ראוון בר חיים
9. ניר הינדיiri
עו"י ב"כ עו"ד משה בן יקר

阄 דין

בעניין נאשמים 5 ו-6

כללי

1. נגד נאשמים 5 ו-6 הוגש כתב אישום מתוקן בהסדר זהה נוסח:

"א. העובדות

1. ביום 25.7.14 בשעה 22:30 או בסמוך לכך, ישבו א.ש. (להלן - "א") ו-ס.מ. (להלן -

עמוד 1

"ס") (וביחד להלן - "המתלוננים") תושבי ----, בגין ציבורי ברחווב --- בשכונת --- בירושלים (להלן - "השכונה").

2. בסמוך לכך נשמעו פיצוץ עז ברחבי השכונה, בקרבת הגן הציבורי וכיידת משטרת הوزעה למקום.
3. הנאשמים ואחרים (להלן ביחד - "החברה") יצאו מהתהיהם על מנת לבדוק את פשר הפיצוץ ובהגיעם לגן הציבורי ראו את המתלוננים.
4. בשלב מסוים ניגש אחד מבני החבורה - שאינו הנאשם 6-5 - אל המתלוננים וביקש מהם סיגריה ומצת, וזאת על מנת לוודא כי המתלוננים הינם ערבים. המתלוננים השיבו בשילילה והוא עוזב את המקום.
5. לאחר מספר דקות הגיעו למקום בני החבורה אשר בצוותא התקרבו אל המתלוננים, כאשר חלקם מצוידים באלוות ובקראים.
6. הנאשמים והנוספים הקיפו את המתלוננים, תוך שהם אומרים "ערבים", "ערבים". אחד מהנוכחים פנה אל המתלוננים ושאל מה הם מחפשים בשכונה, ובין הצדדים התפתח ויכוח וחילופי קללות.
7. בשלב זה אחד המתלוננים החל להתקרב לבני החבורה. או אז התנפלה החבורה בצוותא חדא על המתלוננים - כאשר חלק מבני החבורה היו במועל החיצוני ותקפו באמצעות אלו ובקראים, חלק היו במועל החיצוני וחלק במועל הצופה - והחלו להכות בצוותא את המתלוננים בפראות, והכל בשל היוטם ערבים.
8. החבורה המשיכה לחבוט במתלוננים השרוועים על הקרקע, תוך שהם מכימים אותו מכות נמרצות ובועטים בהם בחזקה בראשם, בפניהם ובכל חלק גופם.
9. נאשם 6 נמצא במועל החיצוני של החבורה, ונאשם 5 עמד צופה מהצד ועוזד את החבורה.
10. מיד לאחר מכן נמלטו הנאשמים והנוספים מהמקום, כשהם מותירים את המתלוננים שרועים על האדמה בגינה מדמים, כאשר א' נטול הכרה ו-ס' איבד את הכרתו למספר דקות.
11. כתוצאה ממשעי החבורה נגרמו ל-ס' חבלות בבית החזה, בגבו ובברכיו, וכן סבל מшибלה בראשו ודימום תה עצבי. ס' סבל מכabi ראש עזים ואושפץ לשער ארבעה ימים.

12. כתוצאה מעשי החבורה נגרמו לא' שברים בגולגולת ודימום סאבוראלי ואפידוראלי, שברים אוקציפיטאליים, שבר באף, המתוות בקרקפת, חבלות בפנים וחולשה בפלג גוף הימני, כאשר הוא מתקשה להזיז את ידו ורגלו הימנית. א' נזקק לניתוח בראשו ואושפז למשך מספר שבועות בבית החולים.

13. בנסיבות המתוארים היו **נאשימים 6-5** שותפים למעשה תקיפה בצוותא שבטעים נגרמו למתלוננים חבלות של ממש.

ב. הוראות החקיקוק לפיהם מואשמים הנאשימים:

1. **תקיפה סתם בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 379 + 382(א) לחוק העונשין התשל"ג-1977 (להלן - "חוק העונשין") - לגבי נאשם 5.**

2. **תקיפה הנגרמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 380 + 382(א) לחוק העונשין - לגבי נאשם 6.**

2. במסגרת ההסדר הטיעון, לגבי כל אחד מהנאשימים, נקבע שכל אחד מהם יודה בכתב האישום וירשע בעבירה המייחסת לו וכי הצדדים לא יחרגו מעובדות כתוב האישום ולא יסתרו אותו ולא יוסיפו עליהם, כאשר לגבי נאשם 5 הגבילה המדינה את העונש לשעה חודשי מאסר בגין מעצר בפועל, פיצוי מוסכם שלגביו גובהו טענו הצדדים ומאסר על תנאי. לגבי נאשם 6 ההסכמה זהה פרט לכך שהגבילה של המאשימה לגבי העונש היא 12 חודשים מאסר בפועל בגין ימי המעצר.

3. לאחר שהסביר לנאשימים 5-6 כי בית המשפט אינו כובל להסדר הטיעון, הם הודיעו בכתב האישום המתוקן והורשו על פי הودאתם (ראה: הכרעת הדין בענין הנאשם 6 שניתנה ביום כד בניסן תשע"ז (24.4.17) עמ' 1624 לפוטוקול; הכרעת הדין בענין הנאשם 5 שניתנה ביום ז' בסיוון תשע"ז (1.6.17) עמ' 300 לפוטוקול).

4. ב"כ נאשם 6, עוזד שושן, ביקש כי יוכן תסוקיר שירות מבחן בענין מרשו (עמ' 1625 לפוטוקול).

5. ב"כ המאשימה, עוזד גולדשטיין הסתייג משליחת הتفسיר, אך לבסוף השאיר ענין זה לשיקול דעתו מבלי שיש בכך כדי ללמד על עמדתה העונשית של המאשימה.

6. במקביל, ביקש ב"כ המאשימה כי יוכן תסוקיר קרבן/נפגע עבירה.

7. בהחלטתי מיום כד בניסן תשע"ז (24.4.17) הורתתי על הכנת תסוקיר שירות מבחן בעניינו של נאשם 6 וכן הורתתי ל"ממונה" במשרד העבודה והרווחה להכין תסוקיר נפגע עבירה ביחס לשני המתלוננים (עמ' 625 לפוטוקול).

8. בرم, שירות המבחן הודיעני ביום א' באב תשע"ז (24.7.17) כי נאשם 6 לא יצר קשר עם שירות המבחן ועל כן לא הוגש תסקירות.

9. מאידך גיסא, תסקيري נפגעי עבירה הוגשו, כפי שהורית, כדלקמן:

א. ביחס לנפגע ס' הוגש תסקיר ביום יח בתמוז תשע"ז (12.7.17), חתום על ידי הגב' שרון ינקו, מפקחת מחוזית נפגעי עבירה במחוז ירושלים;

ב. ביחס לנפגע העבירה א' הוגש תסקיר ביום יח בתמוז תשע"ז (12.7.17) על ידי הגב' סיון קוריס מפקחת נפגעי עבירה, אף היא מחוז ירושלים.

טייעוני המאשימה

10. ב"כ המאשימה, עו"ד אורן גולדשטיין, טען למתחם ענישה הולם, שבין מספר חודשי מאסר ל-15 חודשים לגבי נאשם 5.

11. לגבי נאשם 6 - טען ב"כ המאשימה למתחם ענישה הולם של מספר חודשי מאסר כרף תחתון, ו-18 חודשים מאסר בפועל כרף עליון.

12. לגבי העונש המתאים, עמדת עו"ד גולדשטיין, ב"כ המאשימה היא, כי יש להטיל על הנאים את העונש שהוא הגבול העליון של המתחם שפורט לעיל, דהיינו: לנאשם 5 - תשעה חודשים מאסר; ולנאשם 6 - 12 חודשים מאסר.

13. טענתו המרכזית של עו"ד גולדשטיין היא כי מדובר בפגיעה קשה במתלוננים. בעניין זה הוא גם הסתמך על שני תסקירי נפגעי העבירה (ראה: פסקה 9 לעיל), מהם עולה כי המתלוננים עברו חבלות קשות והדבר השפיע קשה מאד על חייהם, גם ברמה הביוולוגית והבריאותית וגם ברמה הפסיכיאטרית.

14. בשני התסקרים האמורים, מוצגים המתלוננים כמי שנקלעו לSTITואציה שאין להם שום קשר אליה. הם לא מבינים מה הקשר שלהם לקונפליקט הישראלי-ערבי. לעומת מהתסקרים - המתלוננים נהגו בדרך נורמטיבית, ופתאום באו והתנפלו עליהם יהודים והדבר פגע בהם קשות.

15. בעניין אחרון זה, טען ב"כ הנאים טענות אחרות, אשר יובאו בפרק של טיעוני הנאים.

16. ב"כ המאשימה, עו"ד גולדשטיין, הסביר כי החובה המוטלת על בית המשפט היא ליתן עונש חמוץ, בשל עבירות האלים שנעשו, וזאת, לדבריו, בין כאשר מדובר ביודים שתוקפים יהודים, בין ביודים שתוקפים ערבים ובין ערבים שתוקפים ערבים ובין ערבים שתוקפים יהודים.

17. עמדת ב"כ המאשימה היא כי אין מדובר רק בעבירה של אלימות, אלא גם פגעה בחירות הפרט, בכך שהנאשמים מנעו או ניסו למנוע מהמתלוננים להיכנס לשכונה יהודית, כאשר המתלוננים, הערבים, גרים בשכונה הסמוכה, היא שכנות ---. בעיני המדינה, אלה הם הערכיהם המוגנים.

18. במהלך טיעוני, הסביר עו"ד גולדשטיין כי יש להביא בחשבון מספר שיקולים בתוך מתחם העונש הולם (כאמור בסעיף 43ג(א) לחוק העונשין), ולכן, השיקולים האלה נתונים לחומרה.

19. השיקול הראשון שעלו דבר ב"כ המאשימה הוא **"התכוון שקדם לביצוע העבירה"** (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין). עו"ד גולדשטיין ערך לכך כי לא מדובר בתכוון של ימים מראש, ואףלו לא בשעות. אבל, מבחינתו, עצם העובדה שלאחר שמיית הפיצוץ התקתקו כל האנשים יחד (כאמור בסעיפים 2 ו-3 לכתב האישום המתוקן, כפי שצוטט במלואו בפסקה 1 לעיל), מדובר בתכוון. כאשר האנשים האחרים - ולאו דווקא הנאשמים אלא אנשים במעגל הפנימי - הביאו את הקרשימים והאלות (סעיף 5 לכתב האישום), יש בכך אלמנט של תכוון.

20. עו"ד גולדשטיין הדגיש כי על פי סעיף 40ט(א) (3)-(4), יש להתחשב בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם בפועל מביצוע העבירה. מבחינתו, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, מגע עד כדי סיכון חיים ואולי אפילו מוות; והנזק שנגרם בפועל מביצוע העבירות הוא חבלות קשה מאד, כאשר אחד מהמתלוננים מקבל מבוטוח לאומי קצבה בגל שלושים אחוזי נכות.

21. עו"ד גולדשטיין התייחס גם לשאלת המעצר של הנאשמים. הוא מסכים שיש לנכונות את תקופת המעצר מעונש המאסר אליו עותר.

22. לעניין אחרון זה, הוסכם בין ב"כ הצדדים, כי ימי המעצר בפועל של הנאשם 5 הם חמישה חודשים ושלושה שבועות; כאשר לגבי הנאשם 6 - מדובר בתקופת מעצר של חמישה חודשים.

23. עו"ד גולדשטיין, לא הסכים שיש לנכונות באופן מדויק את ימי מעצר הבית עם איזוקALKTRONI וגם לא את ימי ההגבלה של הימצאות בבית הערב ועובדת בשעות היום, טענות שפירט ב"כ הנאשם והדברים יופיעו בפרק של טיעוני. לדבריו עו"ד גולדשטיין, ב"כ המאשימה, יש להתחשב בכך, אבל רק במידה מועטה. ולעניין זה גם הbia פסיקה.

24. כאשר עו"ד גולדשטיין נשאל על ידי בית המשפט, האם לפי שיטתו, כאשר הרף העליון שהוא טוען לו הוא תשעה חודשים מאסר בפועל, וממנו מנוכנים חמישה חודשים ושלושה שבועות של מעצר בפועל (שלכך הסכים), האם ראוי לשלוח את הנאשם לשולשה חודשים ושבוע למאסר. במיללים אחרים, האם בשל שיקול זה, צריך להתחשב בחולף הזמן ובשיעור של המעצר? עמדת המאשימה הייתה זו: גם אם מדובר בתקופה קצרה, יש חובה - כדי להגן על אינטרס הציבור - לשלוח את הנאשמים למאסר.

טענות ב"כ הנאשמים

25. ב"כ הנאים, עו"ד יהודה שושן, מתקומם לגבי עצם הבאת תסקיר נגעי העבירה, כאילו הتسקיר חל על הנאים.

26. לדבריו, מי שביצע את המעשה זה אנשים אחרים שם לא מוזכר בכתב האישום.

27. הסניגור הדגיש כי על פי כתב האישום המתוקן בהם הודיעו הנאים 5 ו-6 וביהם הורשו, החלק שלהם הוא זה: אחד היה במעגל החיזוני; אחד היה צופה.

28. הסניגור ציין שאין מחלוקת בין הצדדים, כי לפי כתב האישום המתוקן אף אחד מהנאים 5 ו-6 מהם לא נטל חלק פיזי בכל פעולה שהיא כלפי המתלוננים, וכל אשר מייחס להם הוא ביצוע בצוותא, באופן כללי.

29. עו"ד שושן, ב"כ הנאים, התייחס בטיעונו לסעיף 40ט(א)(7) לחוק העונשין, אשר נקט במקרים אליה: **"יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השלווה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגברות של נגעה עבירה".**

30. לגבי הסיפה, טען הסניגור, עו"ד שושן, כי המתלוננים התרגו בכך שבאו למקום, ידעו שיש פיצוץ, והמשיכו להתנהג בצורה פרובוקטיבית. לעניין זה, טען ב"כ הנאים 5 ו-6, כי הובאו ראיות במהלך הדיון, לפיהם המתלוננים פרסמו בפייסבוק דברים שהם עולה בברור כי הם תומכים באינטיפאדה.

כך, לדוגמה, במסמך נ/4 נכתב: **"נחיה כנשרים שעפים ונמות כאריות עם ראש למעלה וכולנו למולדת וכולנו פלסטינים"**, כאשר תמונה של נשק מצורפת לשם.

כמו כן, יש תמונה של אגרוף שבו נאמר **"האנטיפאדה הפלסטינית השלישית"** (נ/5).

המצגים נ/6 ו-נ/7 כוללים תמונות של רעולי פנים, חלק במקום אחד, בנ/7 הם מרכזים יחד עם נשק, וב-נ/8 רעלוי הפנים עם נשק נמצאים במדרגות מסגד אל-אקצא, בהר הבית. כפי שהסביר לעיל, כל המציגים הללו נמצאו בפייסבוק של הנאים.

31. אלמנט נוסף שהוצג ב"כ הנאים, עו"ד שושן, הוא נ/3, שבו יש תמונה בפייסבוק, שני המתלוננים כתבו למטה שהם נמצאים מלבד שכונת ---- וועשים בלגאן. בתמונה הנ"ל יושבים המתלוננים על יד שולחן, באותו מקום שבו היה האירוע, נשוא כתב האישום.

32. ב"כ הנאים טען כי יש להתחשב בנסיבות האישים של מרשו.

33. הנאשם 5 הוא סוחר ושירות בצה"ל בפיקוד מרכז. ביום יש לו קשיים כלכליים בשל סגירת המספра הראשונה עקב המעצר, ולאחר שהשתחרר הוא מתפקיד כסוחר, חצי שכיר חצי שותף, במספра אחרת, ומרוויח כ-7,000 ש"ל לחודש.

34. נאשם 6, שהתקשה בדיון, העלה את הדברים גם בכתב במסמך שהוגש לי בסוף הטעונים בעלפה שסומן נ/101. בחלק המילולי שבו הצליח לדבר, הוא סיפר בבכי על המעצר של חמישה וחצי חודשים, ותיאר כמה שהיה קשה לו. כמו כן הוא דיבר על הפחד והאימה שהוא לו, כאשר יוחס לו בכתב האישום המקורי, שהוא זה שפנה לעربים, כדי לבדוק אם הם ערבים, או לא. ואכן, התברר שדברים אלה לא נכונים, וכל מה שהוא, הוא זה: נאשם 6 היה במעגל החיצוני ובמעגל הצופה בלבד.

35.עו"ד שושן אמר שהמתחם שהציג ב"כ המאשימה, הוא מתחם גבוה מאוד, שאינו מתישב עם הפרקטיקה המקובלת, שכן העבירה שמדובר בה היא עבירה שענינה נידון בדרך כלל בבית משפט השלוום. במקרים רבים, עבירות כאלה מסתימות במאסר על תנאי, או בעבודות שירות, או במאסר של תקופה קצרה.

36. אבל, כאשר נאשם שהורשע בעבירות אלה, כבר היה בפועל במעצר של למעלה מחמשה חודשים, וכן במעצר בית עם איזוק אלקטרוני, ואחריו זה במעצר בית עם הגבלות ממשך תקופה ארוכה - די בכך.

37. لكن, לטענת הסניגור, בנסיבות תיק זה לאור סעיפי החקיקוק בהם הורשעו הנאשמים והחלק המינורי שלהם במשעים, העמדה העונשית שלו היא כי אין צורך בשום אלמנט ענישה נוסף, חוץ ממאסר על תנאי ופיזויים.

38.עו"ד שושן טען, בסוגיית הפיזויים, כי לאור מצבם הכלכלי של מרשו, והמעורבות הנמוכה שלהם במשעים האלים שהביאו לנזקים המתלוננים, הוא ביקש כי יפסקו פיזויים נמוכים ללקוחותיו, נאשימים 5 ו-6.

דין

39. תיקון 113 לחוק העונשין מחייב קביעת גזר דין על פי עקרונות של "הבנייה שיקול הדעת השיפוטית בעונישה", כפי שנקבעו בסימן א' לפראק 1 לחוק העונשין, כפי שהוסף בשנת תשע"ב.

40. תחילת, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם, על פי הפרמטרים הקבועים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שהוסף בתיקון הנ"ל.

41. לאחר מכן, יש לגזר את העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק הנ"ל.

42. גם אני אלך בדרך זו: אתיחוס עתה לפרמטרים של קביעת העונש ההולם. לאחר שאקבע את המתחם עבור לדון בגזרת העונש המתאים.

מתחם העונש ההולם

43.עו"ד גולדשטיין, ב"כ המדינה, שטען באריכות הרבה (על אף שאמר שיטען רק עשר דקות וטען למעלה משעה), לא הביא אפילו פסק דין אחד שבו נקבע מתחם העונש הולם שדומה או מתקרב למתחם שבו נקבע.

44. יתרה מזאת, המתחם שהציג עו"ד גולדשטיין, אשר מתייחס מעונש מאסר בפועל, אינו מתישב עם המידע לעמוד 7

בתיקים שמדוברים אליו בערעור מבית משפט שלום, שבהם יש מקרים רבים בהם עבירות מסווג זה מסתיימת במאסר בעבודות שירות, או במאסר על תנאי, או בשל"צ, ולבטח - לא במאסר בפועל, לדבר שהוא בשגרה, לטענת ב"כ המאשימה.

45. גם לגבי הרף העליון שהוצע על ידי ב"כ המאשימה, דהיינו: 15 חודשים מאסר או 18 חודשים מאסר, לשני הנאים, בהתאם, לא הובאה אף פסיקה התומכת בעמדה זו, וזאת על אף שאחד מן הפרמטרים לקביעת מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין הוא התחשבות ב"**מדיניות הענישה הנהוגה**".

46. במסגרת מתחם העונש ההולם, יש לדון לא רק בערכים, עליהם דיבר ב"כ המאשימה (ראה פסקה 17 לעיל) אלא גם במדיניות הענישה הנהוגה. שוב פעם, בעניין זה לא הובאו בפני פסיקה. העדר פסיקה שלא הובאה על ידי ב"כ המאשימה, פועל, כמו תמיד במחදל של המדינה, לטובת הנאשם ולרעת המאשימה.

47. למוטר לצ"ן, כי אין חובתו של בית המשפט לחפש פסיקה לגבי עבירות מסווג זה, אם ב"כ המאשימה לא טרח להסבירם.

48. בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם יש להתבונן, לא רק בערכים ובמדיניות הענישה הנהוגה, אלא גם "**בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט**", קלשון הסיפה של סעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

49.עו"ד גולדשטיין ביקש ליתן משקל לסעיף 40ט(א)(1) שענינו התקן שקדם לביצוע העבירה.

50. הניתוח של עו"ד גולדשטיין, ב"כ המאשימה, בטיעונו בפני, אינו מקובל עלי, ולטעמי אין הוא מתישב כלל ועיקר עם נוסח כתוב האישום המתוקן.

51. אין בכתב האישום המתוקן רמז לכל תכנון, לפחות לא מבחינתם של הנאים שבפניו.

52. לפי האמור בכתב האישום המתוקן שצוטט בפתח גזר הדין (ראה פסקה 1 לעיל), הוצאה של האנשים מהבטים עקב פיצוץ עד ברחבי השכונה (כמו בספר סעיף 3 לכתב האישום המתוקן) מוכיחה העדר תכנון חולוטין.

53. גם תיאור השלבים של האירוע מוכיחים העדר תכנון, שכן שלב הבא האמור בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן נוקט לשון זו "**לאחר מספר דקות**". יתכן, ואם היו מושגים הנאים האחרים או האנשים האחרים שםם, לא מוזכר בכתב האישום (סעיף 3 רישא), אלה שבאו מצדדים באלוות ובקראים (סעיף 5 לכתב האישום), לביהם אפשר - אולי - לדבר על תכנון, בהנחה כי יוכחו הדברים, ובכל מקרה, אין מדובר בתכנון ארוך, אלא בתכנון מינימלי, אבל תכנון מספיק שכן, בעניין זה צודק עו"ד גולדשטיין, שהבאת חומר או ציוד אשר מיועד לביצוע עבירה, יש בו אלמנט תכנוני, אם כי לא תכנון ארוך ומڪצועי, שבדרך כלל מהו שיקול חומרה (כגון: מבצע שוד שסיר במקום המיועד מספר פעמים וקבע תוכנית פעולה, כולל: דרכי מילוט).

54. מכל מקום, בענייננו, כאשר מדובר בנסיבות של הנאים באירוע, כמו שכתוב בסעיף 9 לכתב האישום,

הימצאות נאשם 6 במעגל החיזוני של החבורה, וטיואר נאשם 5 כמו שצופה מן הצד ועודד את החבורה, כפי שהוסבר לעיל, הצדדים הסכימו לא נתן לחרוג מעובדות כתוב האישום ולא להוסיף עליהם (תנאי הסדר הטיעון כמובא בפסקה 2 לעיל) - اي אפשר לומר שמדובר בתכנון שקדם לביצוע העבירה, ככל שמדובר בנאים 5 ו-6.

55. סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין קובע, כי יש להתחשב ב"חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת השפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה".

56. לגבי מידת השפעה של الآخر - לא נטונה טענה. אבל, לגבי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, עצם ניסוח כתוב האישום המתוקן מעיד על הימצאות רחוק מביצוע העבירה. ההגדרה של מעגל פנימי ומעגל חיזוני (מנוחים שמוזכרים בסעיפים 7 ו-9 לכתב האישום המתוקן), כבר אומרת לנו שנאים 6 היה במעגל החיזוני, נאשם 5 היה בצד החיזוני מחוץ למעגל החיזוני, כי הוא עמד צפופה מהצד ועודד את החבורה.

57. מכל מקום אין רמז בכתב האישום, וממילא צריך להניח זאת לטובת הנאים, שאף אחד מהם לא עשה כל פעולה פיזית שגרמה תקיפה או נגעה כלשהי ביניהם או בין חוץ ברשותם, לבין המתלוונים.

58. אכן צודק עו"ד גולדשטיין לגבי סעיף 40ט(א) (3)(4) לחוק העונשין, שיש להתחשב בכך שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם מביצוע העבירה, כשייקולים רלבנטיים במסגרת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בקביעת מתחם העונש ההולם.

59. אולם, בעניין זה הבדיקה שהבחן עו"ד שושן, הסגור, היא זו הקובעת.

60. נכון שעצם האירוע כלו הוא אירוע חמור, אם יוכת שהנאשמים האחרים או מי מהם ביצעו את המשימות המתוארים בכתב האישום, במובן זה שהנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות היה יכול להיות חמור. וכן, הנזק שנגרם למתלוונים הוא נזק בריאותי, ואףלו פסיכיאטרי, כאמור בתסקרי נפגעי העבירה.

61. אבל, ככל שמדובר בנאים 5 ו-6 שנמצאים אחד במעגל החיזוני ואחד כמובן, אין מקום להתייחס לנזק שנגרם חלק משיקולי חומרה, לעניין סעיף 40ט לחוק העונשין.

62. לגבי סעיף 40ט(א)(5) לחוק, שעניינו, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה - אף אחד מהצדדים לא טען, ולכן, עניין זה הפך לעניין ניטרלי ולא רלבנטי.

63. סעיף 40ט(א)(6) לחוק דין ביכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עשה, את הפסול במעשה, את משמעותו מעשהו, לרבות בשל גילו. גם כאן, לא נטונה טענה על ידי הסגור כילו הנאשמים אינם מובנים את מה שעשו, וכן הדבר הזה נשאר כשיקול ניטרלי.

64. לגבי סעיף 40ט(א)(7) לחוק - "יכולתו של הנאשם להימנע ממעשהיו ומידת השליטה בו על מעשהו, לרבות התגרות של נפגע העבירה" - צודק עו"ד שושן, באופן חלק.

65. כאשר נשאל עו"ד שושן על ידי בית המשפט, פעם ופעמיים, האם הנאשמים ידעו מכך שאוותם מתלווננים היה להם קטיעים בפייסבוק, מהם עולה שהמתלווננים רצו לתמוך באינתיפאדה או שהם רוצים למות גיבורים (ראה התייחסות המפורטת בפסקה 30 לעיל), אישר הסנגור, ברוב הגינויו, כי הנאשמים לא ידעו על כך.

66. מבחינה זו או אפשר לראות בכך מעין רשלנות תורמת או סיבה להפחחת עונש בנסיבות המעשה, כפי שטען, בצדק, עו"ד גולדשטיין, שגם אין ידיעה או אין ראייה שהנאשמים ידעו שהמתלווננים הם بعد האינתיפאדה - הדבר לא צריך להיות להם שיקול לקובלא.

67. מצד שני, לדבר זה יש משקל, אומנם נמוך, אבל משקל כלשהו, לעניין ההतגרות של נפגע העבירה, המוכרת בסיפה של סעיף 40(א)(7). ההתגרות מבוססת על שני דברים: על נ/3 - שהוא התיאור בפייסבוק, שהמתלווננים נכנסו למקום ואמרו שרצו שיהיה בלגאן ב---; והדבר השני, והוא לא פחות חשוב, כי יש להתבונן על הסיטואציה במלואה.

68. עו"ד גולדשטיין, ב"כ המאשימה, התקומם על כך שהובאו ראיות במסגרת העונש, שהם נ/3 עד נ/6, וכן הקטיעים שהמתלוונים העידו בבית המשפט.

69. במהלך טיעוני כבר הערתי, ואני עכšíו מבahir את הדברים.

70. בית המשפט איננו דין באופן חלקי, או בתמונה מוקטעת, כאשר הוא נדרש למליצה הקשה של גזירת העונש.

71. כל מידע, הכול ראיות (עדויות או מסמכים) וכן חוות דעת שהמתסקרים נפגע עבירה או תסקרי מבחן, נועד לאפשר בבית המשפט לקבל את מקסימום הנתונים כדי שגור דין יתאים למכלול הנסיבות של האירוע שבו הורשו העוינים, וכן לנسبות אישיות של הגורמים המעורבים בהליך, שהם: המתלווננים והנאשמים.

72. היו בפניי שני תסקרים של שני נפגעי עבירה (ראה פסקה 9 לעיל). לctr, אין מנוס מן המסקנה כי הם הציגו תמונה חד צדדי, לפיה נפגעי העבירה (שאין חולק כי סבלו קשה ברמה הפיזית וכן ברמה הנפשית), אינם קשורים לكونפליקט הישראלי-ערבי, וכי, כמתואר בתסקרים, המתלווננים רצו כל חייהם לחיות בשלום עם יהודים, והנה לפתע באו יהודים, נקטו כלפים אלימות, והדבר פוגע במתלווננים באופן קשה.

73. הנה התברר שהדברים - אינם נכוןים. המתלווננים בפייסבוק, נקטו עמדה ברורה בكونפליקט הישראלי-ערבי. הם בחרו בעמדה של תמיכה באינתיפאדה השלישית, ברצון למות מות גיבורים. הם פרסמו בפייסבוק תמונות אנשים רעולי פנים עם נשק, כולל כאלה שהיו עם נשק על הר הבית.

74. כאשר הם נשאלו על ידי בית המשפט ביחס לפיסבוק הנ"ל הם אישרו שהדבר הזה נעשה מרצוןם (עמ' 328-327 מיום 19.5.17). כאשר שאלתי: האם המילים האלה "**נחיה כנשרים שוואפים ונמות כאריות**" האם אתה מאמין במה כתבת או לא? השיב העד: "כן" (עמ' 327 שורות 1-4).

75. זאת אומרת, מדוברפה לא בעניין חסר ערך של פיסבוק, אלא בפני עצמן בעל משמעות, והוא מaż, עמוד 10

במידה רבה, את תסוקיר נפגע העבירה, לפחות ביחס למוטיבציה של המתלווננים ולנזק שנגרם להם עקב חוסר האמון, כביכול, ביוזדים.

76. בעניין אחרון זה של פיסבוק, טען עו"ד שושן טענה נוספת, והוא שמדינה ישראל אינה עקבית, בכך שב-ת"פ 17-1-62472 הוגש כתב אישום במקורה דומה כנגד ערכיו שפירסם דברים כאלה בפייסבוק, בעוד שביחס למתלווננים שבפניו לא נעשה דבר.

77. אני יושב בתיק זה כדי להכריע בעניינים של הנאים שלפניי.

78. איני מבקר הפלקליטות. מי שモנה לתפקיד מבקר הפלקליטות הוא כב' השופט בדיום רוזן, ואני רואה כל צורך להסיג את גבולו.

79. בכל מקרה, איני בקיא בפרטיו התיק الآخر שהוזכר על ידי הסניגור, שגם הוא לא נמצא בפניי, וכפי שהבנתי כתב האישום הוגש לבית משפט השלום.

80. איני חושב שבתיק שבו נדון תיק של נאים ספציפיים ונitin לגבים גזר דין, צריך בית המשפט לבוא ולעשות השווהה לגבי תיקים אחרים, שטרם נידונו ורק הוגש כתב אישום ביחס להיבט אחד שאינו הכי מרכזי בתיק זה.

81. עו"ד שושן כבר "אימ" שהוא יפנה לפקליטות בטענה, מודיע לא העמידו לדין את המתלווננים בפניי, ובעניין זה השתמש בכתב האישום שהוגש בתיק שצוטט לעיל.

82. אם עו"ד שושן רוצה לעשות כן, הוא יכול לעשות כן. איני מביע כל עמדה בעניין זה, בתיק שבפניי, שענינו גזירת דין של הנאים שבפניי.

83. מבחינתי, וכך אני פוסק, מתחם העונש ההולם צריך להתחיל במאסר על תנאי ובעבודות שירות ולהסתיים במספר חדש מססר בפועל, כך שהגבול העליון שהצעה המדינה בהסדר הטיעון, דהיינו: תשעה חדשים או 12 חודשים לנאים בהתאם (ראה פסקה 2 לעיל), הם הגבול העליון של מתחם העונש ההולם, או אפילו קצר מעבר למתחם העונש ההולם.

גזרת העונש המתאים

84. אקדמי ואומר, כי גם אם צודק עו"ד גולדשטיין, ב"כ המאשימה, לגבי מתחם העונש ההולם - כאמור איני מסכים לו - נקודת האמצע, או הנקודה שבה הוא מבקש את העונש המתאים, אינה מתישבת כלל ועיקר עם נסיבות המקלה.

85. אחד מהשיקולים המזכיר במסגרת גזרת העונש הוא בסעיף 40יא לחוק, במסגרתו "נסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה" (כלשון הقتורת של סעיף 40יא), הוא " **עברו הפלילי של הנאשם או הידרו**" (סעיף 40יא(11) לחוק).

86. בעניין זה טענו שני הצדדים זה בכה וזה ביחס לגור דין שניtin על ידי כבוד השופט נאוה בן-אור מבית משפט זה בת"פ 183/08. בתיק זה נדונו שני הנאים שבפני עבירה שבפני ב"כ המדינה היא קרובה מאוד לתיק שבפניינו, בכר שם פגעו בערבים, תקפו ערבים בליל יום השואה בשנת 2008, דהיינו: לפני כתשע וחצי שנים.

87. עינתי בגזר הדין וכן בסעיפי האישום. והנה, התברר שם הוועדו לדין הנאים בעבירה מיוחדת של ביצוע תקיפה ממניע געuni, כפי שהדבר מופיע בסעיף 144(ו) לחוק העונשין.

88. סעיף 144(ו) לחוק העונשין מחייב כפל עונש, מעבר לכפל העונש של ביצוע תקיפה בצוותא. אך, אין להשוות בין המקרה שהוא בפני כבוד השופט נאוה בן-אור לבין המקרה שהוא בפני.

89. בכל מקרה, בתיק שהוא בפני כבוד השופט בן אוור העונש שניtin היה עונש יחסית נמוך של של"צ של 120 שעות ופיוטי המתלוננים בסך של 200 ל"ג. יש להביא בחשבון גם את חלוף הזמן מאז אותו אירוע לעניין שבפניינו.

90. המעשים שבהם הורשו הנאים, כפי שהסביר לעיל, אינם לבו של האירוע.

91. לבו ומהותו של האירוע, כפי שתואר בכתב האישום המתוקן והמקורו, בהנחה שהוא, ובוצע על ידי מאן דהוא, שאנחנו לא יודעים מי הוא, הינו תקיפה על ידי אלות וקרים כלפי המתלוננים וגרימת נזק בריאותי להם.

92. השאלה "מי התחילה?" - איננה רלוונטית בשלב זה. יכול להיות שהיא תהיה רלוונטית לגבי אנשים אחרים.

93. על כל פנים צודק ב"כ הנאים, עו"ד שושן, בכר שהטיואר בסעיף 6 לכתב האישום הוא, שתחילה היה ויכוח וחילופי קללות, אז התחלה המכות, או התחלה ההתנפנות, לא הייתה על ידי פעולה יזומה של החבורה, אלא, כפי שתואר בסעיף 7 לכתב האישום, "**בשלב זה אחד המתלוננים החל להתקבב אל בני החבורה. או אז התנפלה החבורה בצוותא חדא על המתלוננים...**".

94. לא ברור מהי ההתקבות של אותו אחד מתלוננים, אבל לפי מה שכתוב בסעיף 7 לכתב האישום, ניתן להסיק, כי אם לא היה מתקבב אותו מתلونן לחבורה, כי אז יתכן והסתטואציה הייתה מסתימה בקללות, ולא הייתה מגיעה לאלימות כמפורט בכתב האישום.

95. על כל פנים, גם לפי הטיואר המוקוץ של עו"ד גולדשטיין, וגם לפי הטיואר המילולי והניתוח המדוקדק שדקדתי בפסקאות הקודמות, בכל מקרה, חלקם של הנאים 5 ו-6 הוא חלק מאוד מואוד נמוך: אחד היה במעגל החיצוני, כאמור; ואחד היה צופה מן הצד שעודד את החבורה.

96. אמרתי כי לפי מבחנים של מתחם העונש הולם, המתחמים היו צריכים להסתיים במשעה חודשי מסר בפועל, במקרה גג, ולבטח לא 15 חודשים או 18 חודשים, כמו שהציג ב"כ המשימה. גם החלק התיכון של המתחם היה צריך להיות נמוך יותר. עו"ד שושן בעניין זה לא הציב מתחם אחר אלא רק אמר שהחלק הנמוך של המתחם צריך לכלול מסר על תנאי, עבודות שירות או עונש נמוך מאוד, אבל הוא עמד על כך בתוקף

שלא יכול להיות שהמתחם מתחילה מעוניין מסר בפועל מינימאלים כי ברוב המקרים שהוא מכיר העונשים מסוימים הרבה הרצה פחות מאשר מסר בפועל.

97. לאחר שהגענו עד הלום, יש לדון בעניין העונש עצמו.
98. העונש עצמו צריך להימצא, בדרך כלל, בתחום מתחם העונש ההולם, וجازית העונש נעשית על ידי שימוש בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40יא לחוק, כאשרذكرתי את עניין העבר הפלילי.
99. יש להתחשב בדברים נוספים שהם רלוונטיים לתיק שלנו.
100. האחד הוא 40יא(1) - "הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו". הפגיעה פה לא הייתה בעונש עצמו בשני הנאים, אלא ב"מقدמה" על חשבו העונש, שכן שם הוא במערך בפועל: נאשם 5 - חמישה חודשים ושלושה שבועות מ-14.7.29 עד 15.1.19; ונאשם 6 - מ-14.12.24 עד 29.7.14, דהיינו: חמישה חודשים נוספים.
101. בשני המקרים הללו נגרם לנאים נזק, במובן זה שעבודתם נפגעה. הטראותה של המערך השפיעה עליהם לא מעט, אף זאת יש להביא זאת בחשבון.
102. כך יש להוסיף את הנתונים הבאים של האיזוק האלקטרוני כאשר מדובר בארבעה חודשים ו-18 ימים אצל נאשם 5 וחמשה חודשים אצל נאשם 6. לעומת זאת, אמר, בצדק, הסגנור, עו"ד שושן, כי חלק מתקופת האיזוק האלקטרוני היה כאשר נקבע שעוליהם לגור מחוץ לביתם, כך שזאת נסיבה מחרירה, במובן זה שהיא מקשה על חייו של מי שנמצא באיזוק אלקטרוני. לכן, זו היא נסיבה ש策rica להקל או להפחית את תקופת המאסר בפועל.
103. כמו כן הייתה תקופה ארוכה שהנאומים היו בתנאים מוגבלים: תחילת, הם יצאו לעבודה, והיו במערךليلת במשך תקופה ארוכה. מערך הלילה הופסק ב-16.6.16.
104. פסקה נוספת ששולונית בסעיף 40יא, היא סעיף 40יא(4), "נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב ומאמציו לחזור למוטב". שני הנאומים הביעו חרטה, וחזרו למוטב, במובן זה שהם הביעו רצון שלא להיות מעורבים יותר בעבירות מסווג זה. גם מכתבו של נאשם 6 (נ/101) מביע את הדברים.
105. לגבי הנסיבה בסעיף 40יא(5) "מאמציו הנאשם תוכאות העבירה ולפיכיו על הנזק שנגרם בשלה", עיר כי הנאומים לא הציעו פיצוי, בשלב זה, אם כי עורך הדין שלהם מסכים שיש לפצות את הנאומים, והדבר גם מופיע כחלק מהסדר הטיעון. הסגנור ביקש שסכום הפיצוי יהיה נמוך יחסית, גם בגין הנזק, שכן צריך להסתכל רק על אותו נזק שנמצא בתחום התקיפה הנמוכה שביצעו הנאומים או שהיו שותפים לה, ולא לנזק גדול שביצעו החבורה כולה. כמו כן יש להתחשב במצבם הכלכלי של הנאומים.
106. סעיף 40יא(6) מדבר על שיתוף פעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק ואולם כפירה באשמה

וניהול המשפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו. בעניין זה, הנאים "נהנו" משני חלקיו הסעיף: תחילת, כפרו באישום, ولكن, הדבר לא צריך לפעול לחובתם; ולבסוף, הם הודיעו באישום, ולכן, אפשר לראות זאת כמעשה שבו הם שיתפו פעולה עם רשות אכיפת החוק.

107. לגבי סעיף 40א(7), "**התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה**" - התרשמתי מאוד משמי הנאים, ששירתו בצבא; במיוחד נאם 6, שעלה אף מצב בריאותי לא פשוט, ועל אף הקושי להגעה לצבא, שירת את כל שלוש השנים ב"גבעת" וראוי כי הדבר יזקף לזכותו.

108. סעיף חשוב שעוז"ד גולדשטיין נתן לו משקל נמוך, אבל החוק נותן לו משקל כלשהו, הוא סעיף 40א(10) לחוק, העוסק ב"**חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה**". ראשית, יש להתייחס לנוטמים הייבשים: האירוע היה בקי' 2014, והיום אנחנו בסתיו 2017, דהיינו: לאחר כ-38 חודשים. חלק מחלוף הזמן הינו בשל ניהול המשפט; חלק מחלוף הזמן נבע מהרצתו להסדר טיעון; חלק מחלוף הזמן הוא הזמן שבו היה צריך לקבל את אישור המתلونנים. בכל מקרה, החלוף הזמן יש לו משקל מיוחד אצל אנשים בגילאי שנות העשרים, וכבר הערתתי במהלך הדיון, ואני חוזר על זה היום, כי לא בכל מקרה - חוץ מקרים נדירים - בית משפט שולח למסר אחרי שלוש שנים מיום האירוע, "**להשלים**" יתרת מסר של כמה שבועות או כמה חודשים, אשר לטענת המאשימה, הוא העונש הרואין.

109. בעניין אחרון זה עוז"ד גולדשטיין ציטט גזר דין שנתי לעניין עבירה של ערבים שתקפו יהודים (ת"פ 18158-01-14). אך יש לומר את הדברים הבאים:

א. באותו מקרה, קיבלתי את עדמת המדינה, ולא שלחתי את הנאים למאסר, בשלב ראשון, ורק על פי בקשה הנאשם שלחתי אותם למאסר.

ב. באותו מקרה הייתה עבירה לפי סעיף 144(ו), בעוד שבמקרה שבפנינו לא היה סעיף 144(ו).

ג. באותו מקרה, החלוף הזמן נבע מניהול משפט על ידי הנאשם, כאשר אפשר היה לנוהל את המשפט באופן קצר. בעוד שכאן, החלוף הזמן, לפחות בשנה האחרונות, נבע מהרצתו להגעה להסדר טיעון, כפי שהסביר לעיל.

110. ב"כ המאשימה הביא פסיקה (פסק דין 15-7768) ממנה עולה כי יש גישות שונות בפסקה, מה מידת התחשבות במעט עד תום ההליכים בפיקוח אלקטרוני.

111. אכן, אני מסכים שאין נוסחה מתמטית, לפיה כל יום פיקוח אלקטרוני שווה חצי יום או רביעיום מעוצר בפועל. אבל, כאשר מדובר בתקופה ארוכה של מספר חודשים, יש למתן לכך משקל.

112. אנחנו נמצאים במצב, שגם אם הייתי מקבל את עדמת המדינה במלואה, Caino העונש שצריך להטיל על הנאשם הוא תשעתה חודשי מאסר אחד, ו-12 חודשים שני - תקופות שהן מעבר למה שבעיני העונש

הראוי - כי אז הפעם בין חמישה חודשים ושלושה שבועות שבהם האיש היה במעצר והתקופה של האיזוק האלקטרוני ואחר כך התנאים המגבילים מבאים לכך שגם אם הייתה חשש שהעונש הנכון הוא תשעה חודשים מסר לא הייתה שולח אותן למסר בפועל.

113. דא עתה אינני סבור שהעונש הנכון הוא תשעה חודשים מסר.

114. לטעמי העונש הראו הוא עונש נמוך בהרבה. מבחינה זו, נכון עו"ד שושן, שהנאשמים שילמו חובם לחברת מעבר לעונש הרגיל, שכן, אם היה מוגש כתוב האישום המתוקן לבית משפט השלום, שהוא בית המשפט המוסכם לדון בעבירות המניות בכתב האישום המתוקן כתיק "רגיל", כי אז התקיק היה מסתומים בעונש שהוא פחות מחמשה וחצי חודשים מסר.

115. עו"ד גולדשטיין לא הגיב על הדברים, וכנראה שהדברים נכונים.

116. אמן יש הפרש מה בין הנאשמים לגבי מידת מעורבותם אך מדובר בהבדל יחסית מינורי והוא "מתוך"
ביחס לנסיבות האישיות של כל אחד מהם.

117. בכלל הנתונים שתוארו לעיל התוצאה המתבקשת היא כי אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 5:

א. עונש של חמישה חודשים מסר ושלושה שבועות, דהיינו: אותו עונש מסר שבו הוא ריצה וכן איננו צריך לרצות עונש מסר נוספת.

ב. מסר על תנאי של שמנה חודשים אותם ירצה אם יבצע את העבירות שבהם הוא הורשע וזאת אם הוא יבצע אותם במשך שלוש שנים מהיום.

ג. פיצוי למוחלונים בסך 2,000 ₪.

נאשם 6:

א. עונשו של 140 ימים מסר, שהוא התקופה מיום 29.7.14 ועד 24.12.14, דהיינו:
הנאשם לא יצטרך לרצות עונש מסר נוספת.

ב. מסר על תנאי של שמנה חודשים אם יבצע את העבירות שבהם הורשע וזאת במשך שלוש שנים מהיום.

ג. פיצוי למוחלונים בסך 2,000 ₪.

עמוד 15

זכות לערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

119. קראתי את גזר הדין באולם, ביום הדיון, יג באלוול תשע"ז (4.9.17), כדי שהנאשמים לא יהיו במתח נספ, והסבירתי לנאשמים שגזר הדין שהוקרא בעל פה מחייב, מבחיינתם, ואין מרוחפת מעלהם יותר הרבה של מאסר, מה שיש להם זה תקופת מאסר על תנאי שהוא חשובה ופיזי למתלוונים. הפיזי למתלוונים ישולם בתוך 90 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ג באלוול תשע"ז, 04/09/2017 במעמד הנוכחים.

משה דרורי, סגן נשיא

נוסח מלוטש של גזר הדין הודפס ונחתם היום, ח' תשרי תשע"ח, 28 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

המציאות תשלח העתק גזר הדין לצדים ולבעלי כוחם, ומועד 45 ימים לערעור לבית המשפט העליון יתחיל מהיום שבו כל אחד מב"כ הצדדים קיבל עותק של גזר הדין.